

A Recital
by

Linda Bento-Rei, *flute*
&
Vytas J. Baksys, *piano*

May 29, 2025
Athens, Greece

Program

Sonata in G minor H. 524.5 (1734)..... Carl Philip Emanuel Bach
(1714-1788)

1. Allegro
2. Adagio
3. Allegro

Rituals (2014)..... Blaž Pucihar
(b. 1977)

Cinq Mélodies Populaires Grecques (1904)..... Maurice Ravel
(1875-1937)

1. Chanson de la mariée
2. Là-bas, vers l'église
3. Quel galant m'est comparable
4. Chanson des cueilleuses de lentisques
5. Tout gai !

Guest: Leontios Tsokas, *tenor*

Danse Lente op. 56b (1917)..... Joseph Jongen
(1873-1953)

Salt of the Earth (2006; arr. 2011)..... Andy Scott
(b. 1966)

Spring Serenade (1983)..... Peter Schickele
(1935-2024)

1. Invocation
2. Pastorale
3. Whirlwind Waltz
4. Song
5. Finale

Linda Bento-Rei, *flute*
Vytas J. Baksys, *piano*

Europe 2025; program notes.

Carl Philip Emmanuel Bach

(b. 1714 – Weimar, Germany; d. 1788 – Hamburg, Germany)

Carl Philip Emmanuel Bach is considered the most famous and prolific of J.S. Bach's offspring (he was the 5th of 20 children). His oeuvre covers all the important genres of the time except opera, and is stylistically regarded as a link between the works of his father and such composers as Haydn or Mozart. C.P.E. Bach's 30-year service as court musician for King Frederick II (the Great) of Prussia is well noted, especially the famous 1747 meeting when he introduced J.S. Bach to Frederick, an occasion that spawned the "*Musical Offering*". What is not generally known is that C.P.E. Bach had extensive university training in law studies as a precaution in case music was not to be his vocation.

The **Sonata in G Minor for flute and keyboard** was long thought to be the work of his father Johann Sebastian, bearing the catalogue BWV1020. Musical scholarship changed the attribution in the early 1980's based on the discovery of the manuscript and an updating of the catalog of works known to be by C.P.E. In any event, the Sonata is one of the standard works to appear on a flute recital program for many reasons. While a three-movement work is more typical of the pre-Classical and Classical eras, the music "sounds" like it has more in common with the Baroque; perhaps it's a way to date this as an early C.P.E. Bach work, still influenced by Bach the elder, and before the son would become identified with the Style Galant.

Blaz Pucihar

(b. 1977 – Slovenia)

Pianist **Blaz Pucihar** started his musical education at the local music school in Vrhnika and was taught by Professors Hinko Haas and Renata Bauer. He continued his education with Professor Janez Lovše at the High School of Music and Ballet Education in Ljubljana and with Professor Dubravka Tomšič-Srebotnjak at the Academy of Music in Ljubljana, graduating in 1999 with honors.

As a soloist he performed with several orchestras under Marko Munih, Loris Voltolini and Miro Saje. He regularly performs with respected Slovenian and international artists such as Monika Skalar, Matej Zupan, Jože Kotar, Matej Grahek, Susan Milan, Celso Woltzenlogel, Christian Farroni, Giampaolo Pretto and others. As an accompanist he played at the masterclasses of Sophie Chemer, Susan Milan, Pierre Yves Artaud and Giampaolo.

Since 1995, he has played with harmonica player Miro Božič. They play classical music in a different way and they released their first CD named "Jaz in ti" in 1998. As a founder and the president of the Tulipan Music Society, he released the CD "Music in Color" with the Tulipan Quartet. He also arranged a majority of the pieces on the CD. In February 2004, he released the CD "Movements" with his flutist-wife Ana Kavčič Pucihar featuring two of his compositions for flute & piano: *4 Little Movements* and *Prima Sonata*. Pucihar currently works as an accompanist at the Academy of Music in Ljubljana.

The composer writes: "**Rituals** is dedicated to my wife Ana. We premiered it at a flute & piano recital at Boise State University (Idaho, USA) on March 15, 2015. Ana and I met in college back in 1977 and since then we have been looking for new flute and piano pieces to perform. My first composition *4 Little Movements* (2003) is also dedicated to her. In 2014, Ana encouraged me to write something exceptional for our duo so I wrote *Rituals*, which I must say is my best flute & piano composition so far. In 2013 I arranged 18 Slovenian folk songs for different ensembles, choir and singers. I also explored Slovenian tradition in the southern part of Slovenia. There are people singing and dancing around the fire in circles still today! And that's where I got an idea to start with this atmosphere. While each performer has the right to invent their own programmatic story for *Rituals*, this is mine:

The beginning represents a gathering around a fire in the evening. People are sitting in a circle and somebody is singing a simple and beautiful melody in the distance...the melody develops throughout the piano as the oldest man is talking about the Turkish Army – riding on their horses invading into their land while this beautiful and simple melody drifts to them from far away. The second part (in G minor) is a warning sign – Slovenian people made fires on the top of the hills to warn people that the Turkish army is riding horses and attacking the land. The following part in E-flat minor represents a battle between the Slovenian people and the Turks (Slovenian medieval history). Here, the melodic material from the beginning recurs but in minor. The next part – E-flat Major; here, we defeated the enemy and the people are celebrating freedom and they are

looking forward to the upcoming spring. After the big battle people are now gathering and relaxing and preparing for the harvest time. The final part is a brisk dance in 7/8 meter representing the harvest time and people dancing around the fire with joy and happiness.”

Joseph Jongen

(b. 1873 – Liège, Belgium; d. 1953 – Sart, Jalhay, Belgium)

In the early years of the 20th century, **Joseph Jongen** was among the best-known of Belgian composers. And if that reputation has largely fallen away, it does not at all diminish the elegant charm of his music. His talent showed itself early. Having begun studies at the Liège Conservatory at the age of seven, he started composing in his early teens. By the time of his graduation he had earned marks of distinction in fugue, piano, and organ. At the age of twenty-one he won a competition offered by the Belgian Royal Academy with his String Quartet, Opus 3, and three years later received the Belgian Prix de Rome. Despite the name of the prize, he was not required (as were French winners) to live in Rome, and he spent the four years of the bursary studying in various places. In Berlin he discovered Brahms and the latest virtuosic orchestral achievements of Richard Strauss. In Munich he analyzed Wagner. Then, after some time in Italy, he went to Paris, where he met the latest French composers, including d'Indy and Fauré.

He returned to Belgium and lived there the rest of his long life (except for the years of World War I, which he spent in England), serving as professor of counterpoint and fugue in Brussels and, from 1925, as director of the conservatory in his native Liège, where he had begun his own training.

On the whole, Jongen's music is conservative, deriving from the late 19th-century French tradition (and particularly influenced by his great Belgian predecessor Franck), but he continued to listen to newer music and to enrich his harmonic structures with some of the ideas that he encountered. Probably his single best-known piece, the *Symphonie Concertante* for organ and orchestra (1926), contains passages that are discreetly atonal. Late in his life, however, he undertook a severely critical review of his own work and withdrew 104 compositions from his oeuvre, leaving a smaller, but still substantial body, of 137 pieces.

The short **Danse lente**, Op.56bis, for flute and harp and transcribed for flute and piano, was written at the end of the Great War in 1924, during which Jongen was in exile in London, having joined forces with Defauw, Tertis and Doehaerd as a very active piano quartet, is of noble character, deeply felt and melancholic, reflecting the grief of exile, in spite of the welcome offered by England, an element evident in other short works of this period. Much of Jongen's music was written in the form of a “fantasy” with dramatic and colorful, impressionistic harmonization.

Andy Scott

(b. 1966 – Bournemouth, United Kingdom)

Andy Scott is a British tenor saxophonist, “equally at home in jazz and classical contexts”, and award-winning composer who has made “important and sometimes mold-breaking contributions to the repertoire”. He is currently Composer in Residence for Foden's Band.

Salt of the Earth started life as a three-movement Concerto for Tuba with Brass Band. The composer has arranged the 2nd and 3rd movements for a number of ensembles and soloists, while the Concerto as a whole remains exclusive to the tuba. Influenced heavily by jazz and Latin music, the form of the original third movement has been extended in the arrangement for flute and piano. In addition, a Montuno feel (in Cuban music and its derivatives, is a faster, brashier, semi-improvised instrumental section, sometimes with a repetitive vocal refrain), is introduced in the piano part in the B section and the flute part is virtuosic and unrelenting.

As a performance note, the composer suggests that the clave rhythm (an Afro-Cuban rhythmic pattern) which is indicated in the piano part at the start of the piece be achieved by tapping on the piano or by placing one hand inside the piano and muting one particular string while the other hand plays that same note and rhythm on the key.

The flute/piano version was premiered by flutist Paul Edmund-Davies and pianist Gabriel Sanchez at the National Flute Association Convention, Charlotte, North Carolina in August 2011.

Peter Schickele

(b. 1935 – Ames, Iowa; d. 2024 Bearsville, NY)

It would be hard to imagine a more wide-ranging composer than **Peter Schickele**, whose passion for all kinds of music as evident in his collective output. As an undergraduate at Swathmore College and later as a student at Juilliard, he heard, composed, and performed in just about every conceivable kind of music. From early on he showed a remarkable sense of humor, which has revealed itself most directly in the “discovery” of the composer P.D.Q. Bach, through whom Schickele has managed to parody the musical styles of Baroque and Classical music, the often silly conventions of the concert hall, and the pomposities of learned academics in the field. So famous did he become for these parodies that many of his listeners had no idea how much music he wrote under his own name – and how wide-ranging it is. He has composed many works for orchestra, including two symphonies and a series of concertos, but has also written works sporting unusual and challenging combinations, such as *Far Away from Here* (for bluegrass band and orchestra) or *Scenes from Breughel* (for Renaissance ensemble and orchestra). Works for chorus, or solo voice, or piano, or a vast number of chamber pieces for almost any possible combination of instruments have flowed from his pen.

The musical style of Schickele’s work naturally ranges as widely as his own enthusiasms, which were regularly made available to the public in the weekly radio program “Schickele Mix”, nationally broadcasted between 1992 and 2007 and arguably the single most stimulating and interesting show devoted to music ever aired. In an age when so much concert music is presented as overwhelmingly serious and full of anguish and *Weltschmerz*, Peter Schickele’s works allow us to recall some of life’s pleasanter moments, especially those that accompany the end of winter and the return of spring. Completed July 7, 1983, his **Spring Serenade** was written for a commission from American flutist, Sue Ann Kahn, who premiered the piece with pianist, Andrew Willis in February, 1984 at the Merklin Concert Hall in New York City. In the composer’s own words: “*its mixture of sunny stillness and sweet bubblyness led me to call it Spring Serenade; in fact the Pastorale, the movement that seems to have the most obviously spring like feel to it, was the first movement to be composed.*” Like in so many of his works, several of his recurring compositional techniques can be found in *Spring Serenade*, among them, cross rhythmic, metric, or melodic patterns between the flute and piano, material layering in repeated sections, pedal points (not necessarily in the bass register), and the use of jazz elements (blues, boogie, syncopations, etc.) especially prominent in the last movement.

Invocation is the only “theatrical” movement; the flute begins playing from offstage, rhythmically independent of the piano droning of repeated Cs (the tonic center of the entire work), and eventually assumes its normal position on stage and ensemble is re-coordinated. The *Pastorale* is a brief but lively contrast to the previous movement; structured in ABA form. The middle section, marked “jaunty”, incorporates some of the jazz elements aforementioned. *Whirlwind Waltz* is essentially a scherzo-trio structure with added segues in between. *Song*, also in ABA form, is the most gentle and simplest movement for the ear; the melodic contours of the two voices in the outer sections mirror each other, and the choice of modal B minor in the middle section is noticeably distant from the tonic center of the whole work. Saving the fun stuff for last, the *Fnale* is the longest and most jazz-infested movement of the work. With eight discernible sections, the entire layout almost reads like a palindrome (though not in the strict sense as in Haydn’s 47th Symphony). Some compositional elements that were employed in previous movements are recycled here. The closing coda recalls and combines material from some of the sections in a fashion that fulfills Schickele’s mission to create a program-ender kind of piece.

Linda Bento-Rei, *flute*
Vytas J. Baksys, *piano*

Europe 2025; program notes. GREEK version

Καρλ Φίλιπ Εμμάνουελ Μπαχ

(γεν. 1714 – Βαϊμάρη, Γερμανία· π. 1788 – Αμβούργο, Γερμανία)

Ο **Carl Philip Emmanuel Bach** θεωρείται ο πιο διάσημος και παραγωγικός του γόνος του J.S. Μπαχ (ήταν το 5ο από τα 20 παιδιά). Το έργο του καλύπτει όλα τα σημαντικά είδη της εποχής εκτός από την όπερα, και στιλιστικά θεωρείται ως σύνδεσμος μεταξύ των έργων του πατέρα του και συνθετών όπως ο Χάυντν ή ο Μότσαρτ. Η 30ετής υπηρεσία του Κ.Φ.Ε. Μπαχ ως μουσικός της αυλής για τον βασιλιά Φρειδερίκου Β' (ο Μέγας) της Πρωσίας είναι καλά τεκμηριωμένη, ειδικά η περίφημη συνάντηση του 1747 όταν παρουσίασε τον J.S. Μπαχ στον Φρειδερίκο, μια ευκαιρία που γέννησε τη «Μουσική Προσφορά». Αυτό που δεν είναι γενικά γνωστό είναι ότι ο Κ.Φ.Ε. Μπαχ είχε εκτεταμένη πανεπιστημιακή εκπαίδευση στις νομικές σπουδές σε περίπτωση που η μουσική δεν θα ήταν το επάγγελμά του.

Η **Σονάτα σε Σολ ελάσσονα** για φλάουτο και ηλεκτροφόρο όργανο εθεωρείτο από καιρό ότι είναι έργο του πατέρα του Johann Sebastian, με αριθμό καταλόγου BWV1020. Ωστόσο, στις αρχές της δεκαετίας του 1980, με βάση την ανακάλυψη του χειρογράφου πιστοποιήθηκε ότι το έργο είναι του Κ.Φ.Ε. Σε κάθε περίπτωση, η Σονάτα είναι ένα από τα τυπικά έργα που εμφανίζονται σε ρεσιτάλ φλάουτου για πολλούς λόγους. Ενώ ένα έργο τριών κινήσεων είναι πιο χαρακτηριστικό της προκλασικής και της κλασικής εποχής, η μουσική «ακούγεται» σαν να έχει περισσότερα κοινά σημεία με το μπαρόκ. Ίσως είναι ένας τρόπος να το χρονολογήσουμε ως πρώιμο έργο του Κ.Φ.Ε. Μπαχ, επηρεασμένο ακόμα από τον Μπαχ τον πρεσβύτερο, και πριν ο γιος ταυτιστεί με το στυλ Γκαλάντ.

Blaž Pucihar

(γεν. 1977 – Σλοβενία)

Ο πιανίστας **Blaž Pucihar** ξεκίνησε τη μουσική του εκπαίδευση στο τοπικό μουσικό σχολείο στο Vrhnika και διδάχτηκε από τους καθηγητές Hinko Haas και Renata Bauer. Συνέχισε την εκπαίδευσή του με τον καθηγητή Janez Lončar στο Γυμνάσιο Μουσικής και Μπαλέτου στη Λιουμπλιάνα και με την Καθηγήτρια Dubravka Tomšič-Srebotnjak στην Ακαδημία Μουσικής στη Λιουμπλιάνα, αποφοιτώντας το 1999 με άριστα.

Ως σολίστ έπαιξε με πολλές ορχήστρες υπό τους Marko Munih, Loris Voltolini και Miro Saje. Συμπράτει τακτικά με αξιοσέβαστους Σλοβένους και διεθνείς καλλιτέχνες όπως οι Monika Skalar, Matej Zupan, Jože Kotar, Matej Grahek, Susan Milan, Celso Woltzenlogel, Christian Farroni, Giampaolo Pretto και άλλοι. Ως συνοδός έπαιξε στα masterclasses των Sophie Chemer, Susan Milan, Pierre Yves Artaud και Giampaolo.

Από το 1995 παίζει με τον Miro Božič, φουσαρμόνικα. Παίζουν κλασική μουσική με διαφορετικό τρόπο και κυκλοφόρησαν το πρώτο τους CD με το όνομα «Jaz in ti» το 1998. Ως ιδρυτής και πρόεδρος του Tulipan Music Society, κυκλοφόρησε το CD «Music in Color» με το Tulipan Quartet. Επίσης διασκεύασε τα περισσότερα κομμάτια του CD. Τον Φεβρουάριο του 2004, κυκλοφόρησε το CD «Movements» με τη φλαουτίστα-σύζυγό του Ana Kavčič Pucihar με δύο από τις συνθέσεις του για φλάουτο και πιάνο: 4 Little Movements και Prima Sonata. Ο Pucihar αυτή τη στιγμή εργάζεται ως συνοδός στην Ακαδημία Μουσικής στη Λιουμπλιάνα.

Ο συνθέτης γράφει: "Το **Rituals** είναι αφιερωμένο στη σύζυγό μου Άνα. Το πρωτοπαρουσιάσαμε σε ένα ρεσιτάλ φλάουτου και πιάνου στο Boise State University (Αϊντάχο, ΗΠΑ) στις 15 Μαρτίου 2015. Η Άνα και εγώ γνωριστήκαμε στο κολέγιο το 1977 και από τότε ψάχναμε για νέα έργα για φλάουτο και πιάνο. Η Άνα με ενθάρρυνε να γράψω για το δίδυμο. Έτσι προέκυψε το *Rituals* (Τελετουργίες), το οποίο πρέπει να πω ότι είναι εμπνευσμένο από τη Σλοβενική Παράδοση, μια και πήρα την ιδέα να ξεκινήσω με αυτήν την ατμόσφαιρα. Ενώ κάθε ερμηνευτής έχει το δικαίωμα να εφεύρει τη δική του προγραμματική ιστορία για το *Rituals*, αυτή είναι η δική μου:

Η αρχή αντιπροσωπεύει μια συγκέντρωση γύρω από τη φωτιά το βράδυ. Οι άνθρωποι κάθονται σε έναν κύκλο και κάποιος τραγουδά μια απλή και όμορφη μελωδία στο βάθος...η μελωδία αναπτύσσεται σε όλο το πιάνο καθώς ο γηραιότερος μιλάει για τον Τουρκικό Στρατό – καβάλα στα άλογά τους εισβάλλει στη χώρα τους, ενώ αυτή η όμορφη και απλή μελωδία τους παρασύρει από μακριά. Το δεύτερο μέρος (σε σολ ελάσσονα) είναι ένα προειδοποιητικό σημάδι - οι Σλοβένοι έβαλαν φωτιές στην κορυφή των λόφων για να

προειδοποιήσουν τους ανθρώπους ότι ο τουρκικός στρατός πάνω σε άλογα επιτίθεται στη γη τους. Το επόμενο μέρος σε Mib ελάσσονα αντιπροσωπεύει μια μάχη μεταξύ του σλοβενικού λαού και των Τούρκων (σλοβενική μεσαιωνική ιστορία). Εδώ, το μελωδικό υλικό από την αρχή επαναλαμβάνεται αλλά σε ελάσσονα. Το επόμενο μέρος – Mib μείζονα. Εδώ, νικήσαμε τον εχθρό και οι άνθρωποι γιορτάζουν την ελευθερία και ανυπομονούν για την επερχόμενη άνοιξη. Μετά τη μεγάλη μάχη, οι άνθρωποι τώρα μαζεύονται και χαλαρώνουν και προετοιμάζονται για την εποχή του τρύγου. Το τελευταίο μέρος είναι ένας ζωηρός χορός στα 7/8 μέτρα που αντιπροσωπεύει την ώρα της συγκομιδής και τους ανθρώπους που χορεύουν γύρω από τη φωτιά με χαρά και ευτυχία.»

Τζόζεφ Γιόνγκεν

(γεν. 1873 – Λιέγη, Βέλγιο· π. 1953 – Sart, Jalhay, Βέλγιο)

Στα πρώτα χρόνια του 20ου αιώνα, ο **Joseph Jongen** ήταν από τους πιο γνωστούς Βέλγους συνθέτες. Και αν αυτή η φήμη έχει σε μεγάλο βαθμό υποχωρήσει, δεν μειώνει καθόλου την κομψή γοητεία της μουσικής του. Το ταλέντο του φάνηκε νωρίς. Έχοντας ξεκινήσει σπουδές στο Ωδείο της Λιέγης σε ηλικία επτά ετών, άρχισε να συνθέτει στην πρώιμη εφηβεία του. Μέχρι την αποφοίτησή του είχε κερδίσει διακρίσεις στη φούγκα, στο πιάνο και στο όργανο. Σε ηλικία 21 ετών κέρδισε έναν διαγωνισμό της Βελγικής Βασιλικής Ακαδημίας με το Κουαρτέτο Εγχόρδων του, Opus 3, και τρία χρόνια αργότερα έλαβε το Βελγικό Prix de Rome. Παρά το όνομα του βραβείου, δεν του ζητήθηκε (όπως και οι Γάλλοι νικητές) να ζήσει στη Ρώμη και πέρασε τα τέσσερα χρόνια της υποτροφίας σπουδάζοντας σε διάφορα μέρη. Στο Βερολίνο ανακάλυψε τον Μπραμς και τα τελευταία δεξιότεχνικά ορχηστρικά επιτεύγματα του Ρίτσαρντ Στράους. Στο Μόναχο ανέλυσε τον Βάγκνερ. Στη συνέχεια, μετά από κάποιο διάστημα στην Ιταλία, πήγε στο Παρίσι, όπου γνώρισε τους τελευταίους Γάλλους συνθέτες, συμπεριλαμβανομένων των d'Indy και Fauré.

Επέστρεψε στο Βέλγιο και έζησε εκεί την υπόλοιπη μακρόχρονη ζωή του (εκτός από τα χρόνια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου που τα πέρασε στην Αγγλία), υπηρετώντας ως καθηγητής αντίστιξης και φούγκας στις Βρυξέλλες και, από το 1925, ως διευθυντής του ωδείου στη γενέτειρά του Λιέγη, όπου είχε ξεκινήσει τη δική του εκπαίδευση.

Συνολικά, η μουσική του Jongen είναι συντηρητική, προερχόμενη από τη γαλλική παράδοση του τέλους του 19ου αιώνα (και ιδιαίτερα επηρεασμένη από τον μεγάλο Βέλγο προκάτοχό του Franck), αλλά συνέχισε να ακούει νεότερη μουσική και να εμπλουτίζει τις αρμονικές του δομές με μερικές από τις ιδέες της εποχής του. Πιθανώς το πιο γνωστό κομμάτι, το *Symphonie Concertante* για όργανο και ορχήστρα (1926), περιέχει αποσπάσματα που είναι διακριτικά ατονικά. Αργά στη ζωή του, ωστόσο, ανέλαβε μια αυστηρή κριτική του έργου του και απέσυρε 104 συνθέσεις από το έργο του, αφήνοντας ένα μικρότερο, αλλά ακόμα ουσιαστικό σώμα, 137 κομματιών.

Το σύντομο **Danse Lente**, Op.56b, για φλάουτο και άρπα (μεταγράφηκε για φλάουτο και πιάνο) γράφτηκε στο τέλος του πολέμου το 1924, κατά τον οποίο ο Jongen ήταν εξόριστος στο Λονδίνο, συνεργαζόμενος με τους Defauw, Tertis και Doehaerd σε ένα πολύ δραστήριο κουαρτέτο πιάνου. Μεγάλο μέρος της μουσικής του Jongen γράφτηκε με τη μορφή μιας «φαντασίας» με δραματική και πολύχρωμη, ιμπρεσιονιστική εναρμόνιση.

Άντι Σκοτ

(γεν. 1966 – Μπόρνμουθ, Ηνωμένο Βασίλειο)

Ο **Andy Scott** είναι ένας Βρετανός σαξοφωνίστας (παίζει τενόρο εξίσου καλά σε τζαζ και κλασικά πλαίσια) και βραβευμένος συνθέτης που έχει κάνει σημαντικές συνεισφορές που μερικές φορές σπάνε το «καλούπι» στο ρεπερτόριο. Αυτή τη στιγμή είναι συνθέτης με τους Foden's Band.

Το **Salt of the Earth** ξεκίνησε ως κονσέρτο τριών κινήσεων για Τούμπα με μπάντα χάλκινων πνευστών. Ο συνθέτης έχει διασκεύασει τη 2η και την 3η κίνηση για μια σειρά από σύνολα και σολίστ, ενώ το Κοντσέρτο στο σύνολό του παραμένει αποκλειστικά για τούμπα. Επηρεασμένος σε μεγάλο βαθμό από την τζαζ και τη λάτιν μουσική, η φόρμα του αρχικού τρίτου μέρους έχει επεκταθεί στη διασκευή για φλάουτο και πιάνο. Επιπλέον, μια αίσθηση Montuno (στην κουβανέζικη μουσική και τα παράγωγά της, είναι ένα πιο γρήγορο, πιο ψεύτικο, ημι-αυτοσχέδιο ορχηστρικό τμήμα, μερικές φορές με επαναλαμβανόμενο φωνητικό ρεφρέν), εισάγεται στο μέρος για πιάνο στο τμήμα Β και το μέρος του φλάουτου είναι δεξιότεχνικό και αδυσώπητο.

Ο συνθέτης προτείνει ο ρυθμός clave (αφρο-κουβανέζικο ρυθμικό μοτίβο) που υποδεικνύεται στο μέρος του πιάνου στην αρχή του κομματιού να επιτευχθεί πατώντας στο πιάνο ή τοποθετώντας το ένα χέρι μέσα στο πιάνο και σίγαση μιας συγκεκριμένης χορδής ενώ το άλλο χέρι παίζει την ίδια νότα και ρυθμό στο πλήκτρο.

Η έκδοση για φλάουτο/πίانو πρωτοπαρουσιάστηκε από τον φλαουτίστα Paul Edmund-Davies και τον πιανίστα Gabriel Sanchez στο Συνέδριο του National Flute Association Convention, Charlotte, Βόρεια Καρολίνα τον Αύγουστο του 2011.

Peter Schickele

(γεν. 1935 – Έιμς, Αϊόβα, π. 2024 Μπέρσβιλ, Νέα Υόρκη)

Θα ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς έναν συνθέτη ευρύτερου φάσματος από τον **Peter Schickele**, του οποίου το πάθος για όλα τα είδη μουσικής είναι εμφανές στη συλλογική του παραγωγή. Ως προπτυχιακός στο Swathmore College και αργότερα ως φοιτητής στο Juilliard, άκουγε, συνέθεσε και έπαιξε σχεδόν σε κάθε πιθανό είδος μουσικής. Από νωρίς έδειξε μια αξιοσημείωτη αίσθηση του χιούμορ, που αποκαλύφθηκε πιο άμεσα στην «ανακάλυψη» του συνθέτη P.D.Q. Bach, μέσω του οποίου ο Schickele κατάφερε να διακωμωδήσει τα μουσικά στυλ της μπαρόκ και της κλασικής μουσικής, τις συχνά ανόητες συμβάσεις της αίθουσας συναυλιών και τα πομπώδη σχόλια των μορφωμένων ακαδημαϊκών του χώρου. Έγινε τόσο διάσημος για αυτές τις παρωδίες που πολλοί από τους ακροατές του δεν είχαν ιδέα πόση μουσική έγραψε με το όνομά του – και πόσο μεγάλη ήταν. Έχει συνθέσει πολλά έργα για ορχήστρα, συμπεριλαμβανομένων δύο συμφωνιών και μιας σειράς κοντσέρτα, αλλά έχει γράψει επίσης έργα με ασυνήθιστους και απαιτητικούς συνδυασμούς, όπως *Far Away from Here* (για μπάντα και ορχήστρα bluegrass) ή *Σκηνή από το Breughel* (για αναγεννησιακό σύνολο και ορχήστρα). Έργα για χορωδία, ή σόλο φωνή, ή πιάνο, ή ένας τεράστιος αριθμός κομματιών δωματίου για σχεδόν κάθε πιθανό συνδυασμό οργάνων έχουν ξεχυθεί από την πένα του.

Το μουσικό ύφος της δουλειάς του Schickele κυμαίνεται φυσικά τόσο ευρέως όσο και οι δικοί του ενθουσιασμοί, οι οποίοι ήταν τακτικά διαθέσιμοι στο κοινό στο εβδομαδιαίο ραδιοφωνικό πρόγραμμα «Schickele Mix», που μεταδόθηκε σε εθνικό επίπεδο μεταξύ 1992 και 2007 και αναμφισβήτητα η πιο συναρπαστική και ενδιαφέρουσα εκπομπή αφιερωμένη στη μουσική που μεταδόθηκε ποτέ. Σε μια εποχή που τόσο μουσική συναυλιών παρουσιάζεται ως συντριπτικά σοβαρή και γεμάτη αγωνία και Weltschmerz, τα έργα του Peter Schickele μας επιτρέπουν να θυμηθούμε μερικές από τις πιο ευχάριστες στιγμές της ζωής, ειδικά εκείνες που συνοδεύουν το τέλος του χειμώνα και την επιστροφή της άνοιξης. Ολοκληρώθηκε στις 7 Ιουλίου 1983, η *Ανοιξιάτικη Σερενάτα* του γράφτηκε για παραγγελία από την Αμερικανίδα φλαουτίστα, Sue Ann Kahn, η οποία έκανε πρεμιέρα με τον πιανίστα Andrew Willis τον Φεβρουάριο του 1984 στο Merklin Concert Hall στη Νέα Υόρκη. Με τα λόγια του ίδιου του συνθέτη: «*το μείγμα της ηλιόλουστης ακινησίας και της γλυκιάς φουσαλίδας με οδήγησε να το ονομάσω Ανοιξιάτικη Σερενάτα: στην πραγματικότητα το Pastorale, το μέρος που φαίνεται να έχει την πιο προφανή ανοιξιάτικη αίσθηση, ήταν το πρώτο μέρος που συντέθηκε*». Όπως σε πολλά από τα έργα του, αρκετές από τις επανεμφανιζόμενες τεχνικές σύνθεσης του βρίσκονται και στο *Spring Serenade*, ανάμεσά τους, διασταυρούμενα ρυθμικά, μετρικά ή μελωδικά μοτίβα μεταξύ φλάουτου και πιάνου, διαστρωματώσεις υλικού σε επαναλαμβανόμενες ενότητες, σημεία πεντάλ (όχι απαραίτητα στο μπάσο) και χρήση στοιχείων τζαζ (ιδιαίτερα το syncop, boogie).

Η *επίκληση* είναι η μόνη «θεατρική» κίνηση. το φλάουτο αρχίζει να παίζει εκτός σκηνής, ρυθμικά ανεξάρτητο από το πιάνο droning των επαναλαμβανόμενων Cs (το τονικό κέντρο ολόκληρου του έργου), και τελικά παίρνει την κανονική του θέση στη σκηνή και το σύνολο συντονίζεται εκ νέου. Το *Pastorale* είναι μια σύντομη αλλά ζωντανή αντίθεση με το προηγούμενο κίνημα, δομημένο σε μορφή ABA. Το μεσαίο τμήμα, με την επισήμανση "jaunty", ενσωματώνει μερικά από τα στοιχεία της τζαζ που προαναφέρθηκαν. Το *Whirlwind Waltz* είναι ουσιαστικά μια δομή scherzo-trio με πρόσθετα τμήματα ενδιάμεσα. Το *τραγούδι*, επίσης σε μορφή ABA, είναι το πιο απαλό και απλό μέρος για το αντί. Τα μελωδικά περιγράμματα των δύο φωνών στα εξωτερικά μέρη αντικατοπτρίζουν το ένα το άλλο και η επιλογή του τροπικού B ελάσσονος στο μεσαίο τμήμα απέχει αισθητά από το τονικό κέντρο του όλου έργου. Κρατώντας το διασκεδαστικό υλικό για το τέλος, το *Fnale* είναι το μεγαλύτερο και πιο γεμάτο τζαζ κίνημα του έργου. Με οκτώ ευδιάκριτες ενότητες, ολόκληρη η διάταξη μοιάζει σχεδόν με παλίνδρομο (αν και όχι με τη στενή έννοια όπως στην 47η Συμφωνία του Haydn). Ορισμένα στοιχεία σύνθεσης που χρησιμοποιήθηκαν σε προηγούμενες κινήσεις ανακυκλώνονται εδώ. Στο κλείσιμο ανακαλεί και συνδυάζει υλικό από ορισμένες από τις ενότητες με τρόπο που εκπληρώνει την αποστολή του Schickele να δημιουργήσει ένα είδος κομματιού για το τέλος του προγράμματος.